

Tenim tan poca autoestima?

Tots recordem o hem sentit a parlar de la publicació de l'article que Oleguer Presas facilità al setmanari català *la Directa* i al diari basc *Berrria* en les línies del qual qüestionava la imparcialitat i la independència del poder judicial espanyol. Sé que ja han transcorregut diverses setmanes des de llavors. És per això que no pretenc analitzar el contingut de l'absurda polèmica. Tanmateix sí que crec que és interessant i necessari considerar el context i els actors que ajuden a sembrar l'odi.

Just córrer el rumor de l'existència de l'article i, com ja és habitual, des de diferents i nombrosos sectors de la societat espanyola enquistats en la paraula reaccionària i sota la bandera de la democràcia i la llibertat d'expressió es condemnava a Oleguer gairebé a cadena perpètua. Es parlava d'apologia del terrorisme. Sense la bena rabiosa que impedeix a aquests sectors gaudir d'objectivitat i educació, no hauria de presentar dificultats adonar-se que Oleguer Presas en cap moment lloa els assassinats d'Iñaki de Juana Chaos, assassinats pels quals ha complert ja condemna, tal i com establí la llei. Legislació elaborada a la carta a fi d'homogeneïtzar qualsevol diferència existent.

La transició, període emprat per donar continuïtat i trobar un lloc dins el sistema a diferents protagonistes o encobridors de nombrosos assassinats, va servir per preparar els fonaments de l'actual Estat espanyol, amb clares reminiscències franquistes. Oleguer no havia ni nascut quan gran part de la cúpula militar ocupava el mateix lloc que ocupa ara. Tampoc va ésser testimoni de l'elecció de Juan Carlos I com a successor de Franco. La policia segueix torturant emparada per una desproporcionada llei antiterrorista amb uns clars objectius polítics. Tant l'executiu com el legislatiu parlen de democràcia i de llibertat d'expressió. A la vegada, impedeixen que un poble pugui escollir lliurement els seus representants, impossibilitant una solució política. Ignoren intencionadament el dret que tenim a manifestar-nos i a expressar disconformitats a través d'articles d'opinió. O decideixen, a través d'un poder judicial totalment polititzat i partidista, el tancament de mitjans de comunicació escrits i radiofònics tan sols per donar veu a aquells a qui volen silenciar. Però és clar, són ells els que monopolitzen la democràcia, una democràcia a l'espanyola.

Oleguer Presas no ha fet res més que qüestionar la independència i imparcialitat del poder judicial a fi de reflexionar en relació a l'Estat de Dret. I com ja he dit, gairebé el condemnen a cadena perpètua. I no tothom pot gaudir d'aquesta relativa sort. Considerant que és l'Estat espanyol l'autoritat, la publicació de dos articles d'opinió pot arribar a comportar la pena de mort.

I aquesta vegada no serà menys i demanarem disculpes, com a catalans que som, no només per dir el que es pensa, sinó per ser el que som. Ni tornarem a lluitar, ni tornarem a sofrir, ni tornarem a vèncer. Tornarem a callar, tornarem a ésser ferits i finalment tornarem a ésser derrotats. Que faci Oleguer d'infanteria. Que facin els altres d'infanteria, com sempre. Els altres ja esperarem a la reraguarda. Però recordeu, quan acabin amb ells, ens tocarà a nosaltres.

ALBERT GÜELL VALLBONA – 02.03.07